

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vsa leta 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vsa leta 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. na mesec, po 30 kr. za četrt leta, — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša. — Na naročbe, brez istodobne vpošiljanja naročnine, se ne ozira. — Za oznanila plačuje se od štiristopenjskega po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. — Dopisi naj se izvolijo frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je na Kongresnem trgu št. 12. Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari. — Vhod v uredništvo je iz Vegove ulice št. 2, vhod v upravnništvo pa s Kongresnega trga št. 12.

Telefon št. 34.

Boj na srbski meji.

Razmere v turškem cesarstvu niso bile nikdar normalne, toda v zadnjem času se dogajajo stvari, katere obračajo na se občno pozornost, ker zamorejo dati povod velikim in usodopolnim konfliktom.

Kakor vsako pomlad, tako vre tudi sedaj na raznih mestih turške države. V azijskih provincijah revoltirajo različna arabska plemena, in začeli so se gibati tudi Armenci. Artima paša Audian, kateri je po naročilu turške vlade vodil pogajanje z armenskimi zastopniki, je odstopil, in armenski komitè je obelodanil oklice, kateri obeta novo revolucijo v Armeniji.

Še resnejši je položaj v Macedoniji. Bolgarske čete so na raznih mestih prekoračile turško mejo, hoteč provzročiti revolucijo v Macedoniji, a turške oblasti so prišle revolucijskim pripravam na sled in so gibanje udušile z mečem. Resnica o krvavih dogodkih v Prilepu še ni znana, ali poročila srbskih in bolgarskih, kakor tudi družih listov soglašajo v tem, da je Turčija začela zopet z vso silo preganjati kristijane bolgarske in srbske narodnosti v Macedoniji, kakor da bi jih hotela popolnoma zatreti.

Položaj slovanskega prebivalstva v Macedoniji je obupen. Turčija je l. 1898. z divjimi Arnavti sklenila pogodbo, s katero jim je naložila dolžnost, da zatro vsako politično gibanje slovanskega življa in Arnavtom za to dovolila oropanje srbskih in bolgarskih pokrajin. Arnavtje so že prej živeli kakor pravi roparji, kar kažejo dogodbe v Pilatovem in v Giljanu, umor srbskega konzula Marinkovića v Prištini in klanje kristijanov v Skoplju, ali od leta 1898 so razmere postale še hujše in kristijani so Arnavtom izročeni na milost in nemilost, zlasti ker imajo mohamedanski Arnavtje pravico nositi orožje, dočim je to kristijanom strogo prepovedano.

Preširnost po turški vladi podpiranih Arnavtov presega že vse meje. Zdaj so celo prekoračili srbsko mejo in to v družbi

z regularnimi turškimi četami in se je tam na srbski meji vnel boj kakor v vojni.

Arnavtje so dne 14. junija v zvezi z 2000 turškimi Nizami napali srbsko prebivalstvo v okraju Jablanica, in kakor govorijo najnovejša poročila, jih še do danes ni bilo možno zagnati nazaj čez mejo na turško ozemlje. Bojna črta je celih dvajset kilometrov dolga in boj se vodi z vso ljutostjo. Arnavtje in Nizami so izropali več vasij, pregnali siloma mejne straže in upepelili obmejne utrjene stražnice.

To niso več male praske, to je že guerila-boj in kako resen je ta boj, se razvidi iz tega, da je srbska vlada poslala že več bataljonov vojaštva na bojišče, a da se tem do današnjega dne ni posrečilo, pregnati Arnavte in Nizame.

Ti boji sami na sebi so flagrantno kršenje mejnarodnega prava. V osrednji Evropi bi bilo tako postopanje oboroženih sil casus belli, vojna bi bila bržčas neizogibna, toda doli na Balkanu ne jemljejo tacihi dogodbi preveč tragično in vsled tega ni neutemeljeno upanje, da se stvar po starem orientalskem običaju poravnava, ne da bi prišlo do večjega konflikta, vsled katerega bi se zamoglo razviti orientalsko vprašanje. Vsaj dunajski vladni krogi so mnenja, da ta afera ne zadobi večjega obsega in pomena in da ostane lokalnega značaja.

Ali dogodba sama kaže, da se sedanje razmere na Balkanu ne bodo dale dolgo vzdržati in da morajo biti skrajno neznosne. Ako so Arnavtje v družbi regularnih turških vojakov in njihovih poveljnikov že tako predrzni, da se upajo prestopiti mejo neodvisne države in začeti na svojo roko nekako vojno, ki traja zdaj ves teden, kake razmere morajo potem vladati v tistih pokrajinah, koder se čutijo Arnavtje kot gospodarji in pooblaščenici turškega sultana, koder se nimajo nikogar bati in lahko delajo, kar hočejo.

Mohamedanski fanatizem je po zadnji grško-turški vojni vzplamtel z novo silo. Na jedni strani je dala zmaga nad nič-

vrednimi Grki Mohamedancem zopet vero v svojo moč in silo, na drugi strani pa jih je dejstvo, da je Turčija vzlic svojim zmagam izgubila Kreto, navdala z velikim srdom. Umevno je torej, da skušajo zatreti vsako najmanjše gibanje macedonskih Slovanov, kateri bi se radi osvobodili turškega jarma.

Od tod izvira poostrenje nasprotstev v Macedoniji, to je vzrok grozovitim razmeram, ki tamkaj vladajo, toliko bolj, ker je turška vlada primorana podpirati Arnavte in jim pustiti popolno svobodo, saj more vzdrževati vladanje polumeseca v Macedoniji samo če se opira na te divje, krvoločne čete.

Kar se je zgodilo lani v Skoplju in v Vojeviću na črnogorski meji, kar se je zgodilo pred nekaj dnevi v Prilepu, se godi sedaj na srbskih tleh v okraju Jablanica, to se more ponavljati jutri na drugem mestu in še v večji meri. Te dogodbe so dokaz anarhije, ki je zavladovala v goratih okrajih Macedonije, a koder vlada anarhija tam lahko nastanejo kar čez noč najusodnejši konflikti.

Črnogorski vladar je gotovo dober spoznavalec balkanskih razmer. Knez Nikola je pred kratkim v dveh izjavah opozarjal na nevarnosti, katere groze na Balkanu, in boji na srbski meji, boji, ki trajajo že ves teden mej mnogoštevilno četo Arnavtov in turškimi vojaki na jedni strani, na drugi strani pa mej srbskimi vojaki in kmeti, ti boji kažejo, da je nevarnost za splošni mir postala v resnici jako velika.

V Ljubljani, 19. junija.

Komu pripada Trst?

Dinko Politeo razpravlja pod tem naslovom namene tržaške irredente, ki se trudi s pomočjo italijanskih somišljenikov odtrgati Trst in ga priklopiti Italiji. Politeo pravi, da se je smatrala poroka italijanskega prestolonaslednika s črnogorsko princesinjo dokazom, da se Italijani sprijaznijo z Jugoslavlani, ter da preneha poslednje sovraštvo med njima. Jugoslavlani in Italijani imajo

istega sovražnika, Nemca, ki hoče odriniti z njihovih dežel oba. Vzlic temu pa se gonja Italijanov proti Jugoslavlantom nadaljuje. Zlasti se to vrši v Istri in v Trstu. Italijani nečejo poznati teženj in namenov Jugoslavlancov, in vse kar se piše o njih v italijanskih listih, je laž ali blasfemija. Pred kratkim je pisal Niceforo v neki milanski reviji dva članka o Jugoslavlancih. Članka sta polna neresnic in natolcevanj. Pisatelj pozivlja Italijo, naj se polasti Trsta. Dinko Politeo se norčuje iz tega poziva, češ, tista Italija naj se polasti Trsta, ki se sama brez Francozov ni mogla polastiti Milana, tista Italija, ki bi brez Prusije nikdar ne prišla v Benetke! Morda upa, da ji tudi sedaj kdo pomaga jemati Trst! Toda dandanes takega pomočnika ne dobi, pač pa mnogo takih, ki bodo Trst branili italijanskih aspiracij. Okolica Trsta je čisto slovanska, takisto je v Trstu mnogo tisočev Slovanov, zemlja Trsta pa je slovanska. Zato mora ostati Trst slovanski in avstrijski.

Mirovna konferenca.

„Reichswehr“ je prinesla v nedeljski številki naslednjo brzojavko: Zastopnik Zjedinjenih držav na mirovni konferenci, Andrew D. White, je brzojavil danes, 17. t. m. v Washington, da bo vspeh konference negativen. Malo nade je, da bi se mogli delegatje zediniti vsaj za eno vprašanje programa konference. — Ta brzojavka potrjuje torej samo to, kar so izražali že vsi listi kmalu po začetku sej mirovne konference: velikanska ideja carja Nikolaja II. se uniči radi malenkostnih obzirov in ničnih ljubosumnostij raznih držav in držav, ki druga drugi ne zaupa.

Boji na srbsko-turški meji.

Turški viri poročajo, da je na srbsko-turški meji zopet popoln mir in red, srbski časopisi in brzojavke iz Belegrada pa javljajo, da se boji niso nehali že 14. t. m., nego so se nadaljevali še 15. in 17. t. m. 14. t. m. se je začel boj na meji Jablaniškega okraja med srbskimi obmejnimi stanovniki, srbsko stražo in med Arnavti

LISTEK.

Puškin.

Spisal Iv. Merhar.

IV.

(Dalje.)

Radi primerjamo velike duhove raznih narodov med seboj, ker najdemo res nekaj sličnega na njih, kar je čisto naravno. In tako imenujejo radi Puškina ruskega Göttheja in Schillerja v eni osebi. Kaka razlika med temi knezi duha! Menda nimajo nič skupnega, kakor to, da so veliki in da se z njimi pričinja v dotičnih narodih nova doba literature. Nemci radi povdarjajo tudi, da pred Götthejem in Schillerjem ni prave nemške poezije, dasi vemo, kaj so jim bili Klopstock, Wieland, Lessing. Z isto, gotovo še večjo pravico smejo to trditi Rusi, kajti v primeri s Puškinom imena kakor Deržavin, Batjuškov, Žiškovski, kar izginejo, in res je malo skupnega, sorodnega med njimi. Puškin je oče nove ruske literature, in to je njegov velikanski pomen. Puškin je pojav, kakoršni se rodé pri vsakem narodu po stoletjih; Puškin je mejnik ruskega življenja in kulture, katerega ne bo nikdar zarastla trava pozabljenja, kajti nobeden narod ne more pozabiti svoje poboja, svojih junakov, svojih prorokov.

In Puškin je bil pravi prorok ruskega naroda.

V raznih podobah mu je kazal boljše bodočnost, mu vlival v dušo poguma, da ne obupa, in ga vzbudil iz težkega spanja ter mu prvi pokazal v njegovi duši sniva-joče, drage zaklade, iz kojih mora vzkleti svetlejša, svobodnejša bodočnost ruskega narodu. Puškin je prvi ruski pesnik, ki je stopil na narodna, ruska tla, (če morda iz- vzamemo Krilova!) Puškin je postavil rusko literaturo na trdno, naravno pod- lako, na kateri edino se je mogla krepko in mogočno razvijati do te stopinje, na ka- teri je zdaj. Puškina torej imenujemo po vsej pravici očeta moderne ruske literature. Nihče pred njim, in mnogi pravijo celo, nihče za njim ni tako genijalno, tako dobro spoznal jedra ruskega značaja, nihče ni tako mojstersko izrazil in vtelesil prave, globoke ruske narave, kakor Puškin, ki je prvi ustvaril tako mojsterske in verne tipe ruskega človeka. Puškin je poznal rusko življenje v vseh oblikah. Z isto mojstersko genijalnostjo in globino duha je fino ironi- niziral v tujih oblačilih tičečega, s franco- skim lakom prelakovanega gospodiča Rusa, kakor je risal nedolžno, nepokvarjeno skromno deklico v provinci. Da, pod takim nakitom, tujo „šminko“ je slišal biti rusko srce prav tako dobro, kakor pri ne- pokvarjenem, dobrodušnem muščiku, ki

nikdar ni videl mesta. Puškin je gledal na dno ruske duše, zato je slišal vtripe, ki so bili prikriti najboljšim opazovalcem, da vsem njegovim sodobnikom. Puškin je bil genij, a se je tudi mnogo učil. V narodnem oblaku je hodil med dobrodušnimi, humo- ristično-lahkomišljenimi ruskimi muščiki in med zdravimi, sentimentalno-naivnimi ru- skimi kmeticami. Njegova nepozabna Arina Rodionovna mu je bila v tem učiteljica in ob enem prvi objekt opazovanja. Zato so bili njegovi tipi tako živi, tako resnični, zato so govorili njegovi junaki tako res- nično, tako neprisiljeno, v tako okrogli, zvonki govorici, kakor se je slišala tedaj le med nepokvarjenim narodom. Puškin je govoril iz svoje duše ruskega človeku, ne- prisiljeno, živo, zato se je narod čudil, zato je tako rad slušal neslišane, a tako domače, znane glasove in v duši se mu je sanjalo, kakor bi bil že slišal kdaj tako peti. Bo- lelo ga je, da tiči tako dober narod v taki bedi, da tlačani brezmišelnemu, glupemu gospodarju, da je brezpraven rob. Spoznal je gotovo, da takemu narodu mora priti dan svobode in vstajenja in bo prešinjal narod, ljud pa mu bo hvaležen, ker je nekaj budil v njem plemenitejša čustva. Puškinova muza je narodna, kakor malo- katera druga, in je tudi realna, živa, res- nična. Njegovi umotvorji pa so tudi globoki po misli, obsegajo vse pojave ruskega živ-

ljenja, so tudi izraz vseobčih, človeških idealov. Zato je Puškin in ostane vse čase med tistim ne velikim številom znamenitih, izrednih duhov, ki so obča last človeštva, ker so vstvarili ideale, ki presegajo meje nacionalnosti. V formalnem opazju je Puškin vrhunec ruske prozodije, kajti blagolasja, harmonije njegovih stihov ne presega no- beden drugi pevec ruski. Puškin je sploh na vrhuncu ruskega jezika, in napredek ruščine v puškiški dobi je minimalen. Zato je Puškin tako velik pesnik in tako epohalen pojav ruskega življenja, ker je s tako genijalnostjo ustvaril nesmrtna dela tako dovršeni, klasični obliki, kajti prav one imenujemo klasike, ki nam podajajo svoje velike, globoke ideje v dovršeni obliki.

Gončarov, slavni romanopisec in glo- boki mislilec ruski, piše v svojih kritič- nih opazkah z naslovom „Bolje pozno, nego nikoli“ o Puškiniu to-le: „Šola Puškin- Gogoljeva traja do danes, in vsi mi, bele- tristi, samo obdelujemo tvarino, katero sta nam zapustila onadva. Celo Lermontov, kolosalna prikazen, je kot najstarejši sin očetov ves prava slika Puškinova. On je stopal takorekoč po njegovih stopinjah. Njegov „Prorok“ in „Demon“, poezija Kav- kaza in iztoka, in njegovi romani, vse je razvitek onih obrazcev in idealov, ko- tere nam je podal Puškin. Jaz sem delal v svoji kritični študiji o Gribojedovu, „M...

ter regularnimi turškimi Nizami, ki so vdrla na srbska tla. V razdalji treh ur je divjal boj ter se je streljalo iz vsakega grma. Nekaj nad 2000 Arnavtov in turških vojakov je prestopilo srbsko mejo ter se polastilo stražnice „Krivo drvo“. V družbi srbskih stražnikov so se borili stanovniki vasi Medvedja in Redkožora. Srbi so izgubili sedem mož ter so imeli mnogo ranjenec. Tudi prebivalci vasi Banja so prihiteli na pomoč. V sosednjih garnizijah nastanjene srbske čete so dobile nemudoma ukaz, naj pridejo pomagat stražam na meji. Arnavti in turški vojaki so imeli najnovejše repetirke ter so jih vodili turški častniki. 16. t. m. še niso dospele srbske čete na mejo, kar je samo dokaz, kako strašno počasne so in kako slaba je železniška zveza. Turki so izgubili majorja in 40 ranjenec. 12 turških sanitetnih vozov je dospelo na bojišče, da odpeljejo ranjence. V noči od 16. na 17. pa so dospele srbske čete. Turki so začeli znova napadati in boj se je nadaljeval tudi 17. skoraj ves dan. Dva srbska bataljona sta skoraj neprestano v ognju. Vse to dokazuje, da so nemiri na srbsko-turški meji prav veliki, ter da je nastala za mir na Balkanu znova nevarnost. Bolgarija je poslala na macedonsko mejo dva polka, ker se je bati ustaje.

Obstrukcija v italijanski zbornici.

Od 1. junija vlada v Monte Citorio obstrukcija. Zastopniki večine so brez moči, kajti mala opozicija je postrtovalna ter prenaša strašno vročino z uprav stoličnim samozatajevanjem. V torek je govoril iz sicilijanskih nemirov znani de Felici štiri in pol ure, kriminalist Ferri pet in pol ure in Colojani tri ure. Ni torej čudno, da je predsednik zbornice večkrat sila nervozen. Ferri je govoril o društvenem pravu v vseh antiki in modernih državah ter obširno dokazal, da je poznal obstrukcijo že Marcus Porcius Cato. Pisatelj Del Balzo je govoril o Aristotelu, Aspaziji, Kleopatri, Odiseji, Ilijadi, o Šparti in starem Rimu, o Macchiaveliju i. dr. Seveda je večina sila ogorčena radi take obstrukcije, a obstrukcionisti ne odnehajo.

Francoska ministrska kriza.

Kakor vselej, kadar pade francosko ministrstvo, je treba tudi sedaj premagati celo vrsto velikih težav, ki ovirajo sestavo novega kabineta. Republikanska večina je nezaupna napram vsakemu kandidatu, zlasti pa še sedaj, ko je vsled Dreyfusove afere politično življenje tako razdvijano in korumpirano. Oportunisti, klerikalci in monarhisti delajo na vso moč, da bi novo ministrstvo ne bilo preveč emancipirano od nevrjetno velikega vpliva francoske generalitete. Radikalci in socialisti pa pritiskajo s svoje strani, da mora biti novo ministrstvo strogo revizionistično. Radikalci in socialisti zahtevajo, da se naj postopa proti raznim bivšim vojnim ministrom ter najvišjim načelnikom armade z vso brezobzirnostjo. Tega pa se zmernejši republikanci bojé, kajti ugled francoskega generalnega štaba je že itak jako podkopen. Poincaréjeva misija se je zategadelj ponesrečila ter je Poincaré odložil svoj mandat,

lijon vstrepetov, da je Puškin oče, začetnik ruske umetnosti, kakor je Lomonosov oče vede na Ruskem. V Puškinu so skrita vsa semena, vsi začetki, iz kojih so se potem razvila vse vrste in oblike umetnosti pri vseh naših umetnikih, kakor so bila zapopadena v Aristotelu semena, kali in znaki za vse poznejše betve vede in znanja. Pri Puškinu in Lermontovu veje eden, soroden duh, čuje se ena, skupna harmonija, včasih se pojavljajo nekako enake osebe, pri Lermontovu morda močnejše in globokejše, zato pa manj dovršene in sijajne po formi nego pri Puškinu. Vsa razlika obstoji v času. Lermontov je prišel dalje s časom, je stopil v novo dobo razvoja mislij, novega evropejskega napredka in ruskega življenja in je nadkrilil Puškina po globini mislij, po smelosti in novosti idej in poleta. Na to priznava Gončarov sam, da se je učil najbolj pri Puškinu, manj pri Gogolju, kajti Gogolj, meni, bi ne bil postal isti Gogolj, da ni bilo pred njim Puškina.

Bjelinskij sam, gotovo najbolj mero dajen sodnik velikega Puškinovega genija, meni, da spada pesnik mej tiste stvarja-joče duševne velikane, ki pripravljajo bodočnost, ki stvarjajo za bodočnost, in da jih ne smemo soditi samo po preteklosti, ampak zlasti po pomenu, katerega imajo

da sestavi nov kabinet. Sedaj se imenuje mesto njega cela vrsta kandidatov za ministrsko predsedstvo: Waldeck-Rousseau, Rouvier, Brisson, Méline in Ribot. Danes bi moral imeti parlament sejo; ker pa ni novega ministrstva, se je preložila.

Dopisi.

Iz Vipave, 16. junija. V svoji 125. številki prijavil je „Slovenec“ dopis iz Vipave, v katerem skuša blatiti in sramotiti župana Hrovatina, ker se je predznil v znani pravdi spraviti poštenjakoviča „Slovenca“ na zatožni klop. Ker je župan Hrovatin odklonil jezuitsko poravnavo, zagrozil se je dr. Šusteršič, da bo spravljaj na dan za Hrovatina neprijetne stvari po receptu „calumniare audacter, semper aliquid haeret“, pri čemer ga vipavski klerikalci, ki so se z nečuvnim napadom na čast in poštenje Hrovatinovo v past ujeli, krepko podpirajo. Jedni kakor drugi rohne, besne in tulijo po beznicah in na ponesrečenem vipavskem katoliškem shodu, na katerem je dr. Šusteršič prav naravnoslovski razdelil liberalce v štiri kategorije: v oderuhe, sleparje, teleta in pse. — Toda to demonstrativno predavanje, ki je bilo obrnjeno proti narodno-napredni stranki, proti dr. Tavčarju in posl. Božiču, bilo je za Vipavce premalo duhovito in preveč lažnjivo in surovo, da bi moglo na njihovo prepričanje vplivati, in dr. Šusteršič bi lahko iz svojega in svoje stranke poraza posnel, da naj se politični harlekin raje ondod producira, kjer so klerikalne postojanke v veliki nevarnosti, kakor da na izgubljenih tleh svoje katoliško šarlatanstvo svetu kažejo. Toda preidimo k stvari.

„Slovenec“ uprav brska po gmoju, kje bi dobil kaj primerne smradu, da onečasti z njim poštenega in spoštovanega moža, in njegovi uredniki se prav nič ne zgražajo z ravno tistimi prsti, s katerimi so zjutraj pri svetem opravilu Boga povzdigovali, popoldne svojemu bližnjemu na prav grd način poštenje, čast in dober glas krasti. S takimi dejanji bodele nam samim pač največ koristili, če tudi moramo priznati, da nas duša boli, da morajo naši možje v tem trdem boju kot mučeniki svojo osebno čast in poštenje izpostavljati.

V dotični številki „Slovenca“ trdi se namreč zopet, da župan Hrovatin občinsko premoženje zase izkorišča, in čuje se celo, da namerava dr. Šusteršič to kot dokaz „turškega gospodarstva“ v znani pravdi porabiti.

Po „Slovencu“ poročal je dne 29. m. m. svetnik Nosan o računu ubožnega zaklada vipavskega, pri katerem je bilo v l. 1898. nič manj kakor 180 gl. primanjkljaja, in sicer zato, ker ni bilo celih 8 let nobene dohodka iz zakupa nekega vrta, kateri vrt je redno donášal po 12 do 14 gl. letne zakupnine, dokler ga ni zadnjih osem let župan Hrovatin brezplačno uporabljal, oziroma ga ne dal iz sebičnosti v zakup. To nerednost da je zasledil farovski zidar Krhne, katerega se je baje župan Hrovatin tako preplašil, da mu je koj drugi dan pri-

za nas in za bodočnost. Zato ne more biti sodba o takih genijih stalna, izrečena enkrat za vselej, ampak da se spreminja s časom. Torej je hotel reči Bjelinskij, kakor pozneje Dostojevskij, da je Puškin narodni prorok, in s tem je lepo označil velikost in pomen pesnikov. In čudno bi bilo, da ni duh Bjelinskega spoznal Puškina v vsakem oziru, da bi ne bil opozoril ruski svet na nenavadnega genija, na očeta nove ruske literature, na ustanovitelja prave, v narodnem jedru osnovane, klasične poezije. Ta Puškinova nova poezija, globoka, čarobna po vsebini, zvonka, plastična, harmonična po formi je očarala celo tako fini, kritični duh Bjelinskega, in kaj treba več dokazov? — Ali naj poslušamo sodbo Gogoljevo? Ni potreba, saj nam je ves Gogolj dokaz, kako velik je moral biti učitelj tako velikega učenca. Žal mi je, da ne morem navesti sodbe Dostojevskega o Puškinu, kajti moral bi navesti ves njegov klasični, ob omenjeni slavnosti govorjeni govor, kajti vse je enako važno, duhovito in prepričevalno, posamezne partije izgubé svoj pomen, če jih iztrgamo iz zveze. Toda saj smo že slišali njegovo kratko sodbo: Puškin je proroški pojav mej ruskim narodom, in to nam zadostuje.

(Dalje prih.)

nesel denar za vsa leta in ga prosil potrdila, kar mu je pa Krhne odrekal itd.

Temu nasproti je res, da je občinski svetnik Nosan poročal, da kaže ubožni račun za leto 1898. celih 291 gl. prebitka, ne pa 180 gl. primanjkljaja; vrt, (ubožnega zaklada last) imeli so do leta 1894. razni gospodarji v zakupu za 4 do 5 gl. letne zakupnine (dr. Kenda plačeval je za leto 1894 znesek 4 gl. 50 kr.). Pri dražbi leta 1895. ni bilo nobenega ponudnika, na kar se je župan Hrovatin izjavil, da vzame on vrt v zakup za ceno, kakor so jo prejšnji zakupniki plačevali, oziroma, kolikor bo občinski odbor za to zahteval. Ker se tudi poznejša leta ni nihče za vrt zglasil, obdržal ga je župan Hrovatin še nadalje pod prejšnjim pogojem. Zakupnine pa zato ni plačal v gotovini v ubožno blagajnico, ker ima on protiračun proti ubožnemu zavodu za meso, oddano občinskim bolnim siromakom po naročilu ubožnih oče tov, in je nameraval pri dotičnem obračunu to tirjatev obračunati. Neresnično je torej, da bi bil Hrovatin osem let imel ta vrt brezplačno v zakup, res pa je, da ga je imel le štiri leta proti plačilu, katero je vsled klerikalnega besnenja tudi takoj odštel ter hkratu predložil tudi svoj protiračun, da se mu izplača. Res pa je, da je farovski zidar Krhne, ki je župana Hrovatina v seji napadel, dotični vrt več let brezplačno rabil, ker se ni noben zakupnik zglasil. Kaj poreče k temu klerikalna podrepica?

Občinski odbor določil je županu Hrovatinu zakupnino za letnih 10 gl., in sicer zato tako visoko, da se vsakemu podlemu sumničanju dno izbije. Hrovatin je plačal; kdaj se zglaši pa poštenjakovič Krhne? Kakor se vidi imamo tudi v Vipavi „Mice Kovačeve“, ki so do pičice jednake svojim ljubljanskim učiteljem.

Naravnost glupa je pa za vsacega treznega človeka trditve, da bi bil Krhne pri seji županu tako sapo zaprl, da je sejo zaključil in koj drugi dan priletel k njemu ter mu hotel zakupnino plačati. Mari je Krhne blagajnik ubožnega zavoda? Župan je res sejo zaključil, oziroma radi pozne ure na drugi dan preložil zbog obilega neresnega dnevnega reda; res je tudi šel drugi dan h Krhnetu, toda vzrok temu pohodu bil je poziv, naj pride na njegov dom, kjer mu bode neosnovanost njegovih trditve, katere je s svojimi pristaši brzo po trgu širil, pred pričami dokazal. Toda njega ni bilo, ker je vedel, da vedoma laže, kar mu je župan že pri seji pojasnil.

Končno naj omenimo še par besedi v obrambo nemega, a zvestega Hrovatinovega sultana, ki noče klerikalcem izdati, kako župan čuje nad ponočnim pravostnim življenjem. Gospodje, to je zelo spolzla pot, v nevarnosti ste, da padete. Ko bi znalo vipavsko farovško zidovje govoriti, pripovedovalo bi nam zgovorno o stvareh, ki presegajo daleč vse to, kar si o bajnorazkošnih haremih turških „sultanov“ domišljujemo; dogodke, ki se niso in se bržkone tudi nikdar ne bodo dogajali po sramotnih hišah, kajti kaj tacega more si izmisliti sam hudič Bitra...! Pomislite malo na to, kaj si ljudje šepetajo o pritličju hiše, v kateri je nastanjena naša katoliška posojilnica, in tako dalje. To je celo za liberalnega Hrovatinovega „sultana“ preveč!

Dnevne vesti.

V Ljubljani, 19. junija.

— **Osebnosti.** Profesor na drž. gimnaziji v Trstu, velezaslužni slovenski pisatelj in šolnik gsp. Janez Jesenko je vstopil v pokoj in pri tej priliki dobil naslov šolskega svetnika. — Zapovednik ljubljanskega orožniškega okrožja podpolkovnik Adolf Smole je premeščen v Gradec. Na njegovo mesto pride major Rudolf Riedlinger iz Gradca. — Dr. Mano Derean i prestopi kot okrožni zdravnik iz cerkniškega zdravstvenega okrožja v metliško okrožje, dosedanji zdravnik v tem okrožju, dr. Peter Košenina, pa pride v novo ustanovljeno zdravstveno okrožje ljubljansko II., ki obsega vzhodno-južne občine ljubljanskega političnega okraja.

— **Nadvojvoda Leopold Salvator**, kateri je prišel v soboto popoldne v Ljubljano, si je včeraj ogledal naše mesto in obiskal deželno gledališče, deželni muzej, šentjakobsko cerkev in višjo realko ter se je popoldne odpeljal v Zagreb.

— **„Hrvatska Domovina“** in „Slovenec“ postala sta zadnji čas zaveznika in sklenila sta, kakor vse kaže, aljanco proti našemu listu in proti narodni napredni stranki na Kranjskem. Če „Slovenec“ kaj sčevljari proti našemu listu — in kako umejo čevljari ti vitezi „častne besede“, je znano! — takoj je „Hrvatska Domovina“ pri roki, ter ponatisne dotično skrpucalo svojim čitateljem, ki potem menijo, da je narodna napredna stranka res taka, kakor jo slikajo tonzurirani obrekovalci „Slovenčevi“. „Slovenec“ smo že sto in stokrat dokazali, da mu je laž glavno orožje, koje suče proti našemu listu in proti narodni napredni stranki. Če gospodje v redakciji „Hrvatske Domovine“ količkaj poznajo naše razmere, vedeti morajo tudi, da „Slovenec“ nikdar resnice ne piše, kadar rogovili proti napredni stranki. Vzlic temu zajema „Hrvatska Domovina“ kalno vodo s „Slovenčeve“ golide, ter jo pred hrvatskim občinstvom izliva po naši stranki. „Glasilo stranke prava“ ima torej očitiden namen, zistematično ogrditi narodno napredno stranko pred bratskim nam narodom hrvatskim. To dejstvo jemljemo v vednost, ter ga hočemo zapisati v trajni svoj spomin. Stranka prava in njeno glasilo hočeta biti v zvezi s samo jedno slovensko stranko, to je z ultramontansko našo stranko. Slovensko inteligenco, ki je do sedaj najintenzivneje gojila zvezo mej Slovenci in Hrvati, pa glavvarji „stranke prava“ od se odrivajo. Tudi prav! A vzlic temu se gospodje pri „Hrvatski Domovini“ jako motijo, če menijo, da bomo molče prenašali njihove zavratne napade, kakor smo jih prenašali do sedaj! Svaka sila do vremena!

— **Občinski svet** ima v četrtek, dne 22. junija ob šestih zvečer v mestni dvorani izredno sejo. Dnevni red: Naznanila predsedstva, čitanje in odobrenje zapisnika zadnje seje in poročila: o podelitvi meščanskih podpor in štirih ustanov za kranjske invalide; o prošnjah Antonije Mulačkove za preskrbnino, vzgojnico in posmrtno četrt ter „prostovoljnega gasilnega društva ljubljanskega“, da bi občinski svet potrdil stalno namestitev vezbalca in orodjarja Iv. Daxa; dalje o ponudbi Frana Pavločiča za odkup njegovega vrta ob projektovani Miklošičevi cesti; o prošnji „ljubljanskega prostovoljnega gasilnega društva“ za prispevek k napravi nove društvene obleke; o prošnji predstojništva „Marijanišča“, da se na posestvu Vincencijeve družbe ob Kuhnovi cesti naredi dogovorjena ograja; o računskem zaključku in bilanciji mestnega loterijskega posojila za l. 1898.; o računskem zaključku 3% posojilnega zaklada za leto 1898.; o računskem zaključku potresnega zaklada za l. 1898.; o računskem zaključku zaklada topničarske vojašnice za l. 1898.; o premembi uravnalnega načrta za stavbišče, na katerem je stalo redutno poslopje; o komende nemškega viteškega reda prošnji za parcelacijo Mirja; o Gustava Stédrega prošnji za spremembo parcelacije njegovega sveta ob Tržaški cesti; o Ivana Dejaka prošnji za parcelacijo svetga Auerjevih dedičev ob Dunajski cesti; o Ad. Hauptmana prošnji za parcelacijo njegovega sveta ob Resljevem trgu; o uredbi prostora pred nunsko cerkvijo; o uredbi stranišč v mestnem poslopju v Merosodnih ulicah št. 3; o ofertni obravnavi za asfaltne tlakove, ki se imajo po mestu položiti; o zadevi uravnave sveta okoli šentpeterske cerkve; o imenovanju nekaterih ulic in cest; o mestnega magistrata predlogu, da bi se nakupil še jeden voz za odvažanje smeti; o zgradbi mitniškega poslopja ob Bleiweisovi in Marije Terezije cesti in o nekega magistratnega uslužbenca prošnji za bolniško podporo.

— **„Trgovsko in obrtno društvo za Kranjsko“**. To velevažno društvo, o čegar namenih in nalogah smo zadnjič obširneje razpravljali, ima jutri v torek dne 21. popoldne ob 4. uri svoj prvi občni zbor in

to v „Narodnem domu“. Na dnevnem redu je volitev predsednika in osmih odbornikov. Izmed slednjih morata dva stanovati v Ljubljani, kjer mora bivati tudi predsednik, dva na Gorenjskem, dva na Dolenjskem, dva na Notranjskem. Opozarjamo trgovce in obrtnike, naj se občnega zbora v obilnem številu udeležijo, in naj dela vsak v svojem okraju na to, da pridobi društvu kar mogoče največ členov. Oglasila za pristop se bodo sprejemala jutri pred obnim zborom in po občnem zboru.

— **I. društvo hišnih posestnikov v Ljubljani.** Vabila k pristopu poslala se bodo v kratkem vsem posestnikom v Ljubljani. Če bi vabila kdo slučajno ne dobil, se je izgubilo, kar je pri tolikem številu razposilanih vabil lahko mogoče, ter se naprosi, da se blagovoli zglasiti v društveni pisarni; (Dvorni trg št. 1. Kastnerjeva hiša). Prvi občni zbor je sklican na dan 9. julija ob 9. uri dopoldan v vrtnem salonu hotela pri „Maliču“. K temu občnemu zboru se bodo pa le oni posestniki vabili, ki naznajo najkasneje do vstetega 30. junija svoj pristop. Dnevni red občnega zbora: 1. Volitev odbora. 2. Določitev članarine.

— **Nemško nasilstvo.** Z Dunaja se nam piše: „Slovansko pevsko društvo“ je za soboto določilo svojo običajno poletno veselico, katera bi se imela vršiti v restavraciji v parku „na turški šanci“, ki se nahaja na zgornjem koncu 18. okraja. Nemškonacionalni dijaki takozvane visoke šole za poljedelstvo, katera se nahaja v neposredni bližini te restavracije, so izvedeli za to slavnost in so hitro sklenili, da jo razženejo. Telefonirali so na vseučilišče po podporo in ker je bil tam ravno „bummel“, je bila hitro cela vojska na nogah. Začetek veselice „Slovanskega pevskega društva“ je bil določen na 7. uro zvečer, a že ob 6. uri so nemški burši zasedli vse prostore ter izdali parolo, da v bližini „svoje“ šole — katero obiskuje več slovanskih kakor nemških dijakov — ne trpe nikake slovanske slavnosti. Vseh buršev je bilo karih 600, a pridružilo se jim je tudi precejšnje število učencev hernalske gimnazije. Ko so prišli slovanski gostje, niso dobili prostora. Policijsko vodstvo, ki je izvedelo za naklep nemških buršev, je poslalo 20 redajev na lice mesta in je zahtevalo, naj za slavnost določeni reditelji ukažejo buršem, naj odidejo. Občinstvo pa se ni hotelo izpostaviti napadom in insultom ter je korporativno odšlo. Slavnost je seveda izostala. Policija je potem pregnala nemške burše, pri kateri priliki je dva izmed njih aretirala.

— **Umrl je v soboto popoldne upokojeni šolski voditelj gosp. Leopold Belar v starosti 71 let.** Pokojnik je bil zlasti znan kot cerkven skladatelj in glasbenik, in je do svoje smrti deloval kot pevovodja pri mestni farni cerkvi sv. Jakoba. Za svoje zasluge na šolskem in na glasbenem polju je bil odlikovan z zlatim zaslužnim križcem. Pokojnik je bil radi svojega čistega in blagega značaja spoštovan v vseh krogih ljubljanskega prebivalstva. Pogreb bo danes ob 6. uri zvečer. Bodi pokojniku zemljica lahka in prijazen spomin!

— **„Slovenskega umetniškega društva“** sobotni zabavni večer „Pri kapitanu“ je združil zopet v prijateljskem krogu lepo število društvenih členov. Večer je preneglo minil med neprisiljenimi, resnimi in šaljivimi pogovori. Kakor se kaže, se bodo večeri „Slovenskega umetniškega društva“ čim bolj razvijali in gojili med njegovimi člani družabnost. Prihodnji večer bo v soboto. Društvo priredi v kratkem večjo glasbeno-deklamatorsko akademijo v proslavo Puškina.

— **Iz spominov na dijaško slavnost praško.** Piše se nam: Dodatno k dopisu o jubilejskih slavnostih češkega študentstva in o sprejemu slovenskih gostov v Pragi naj še omenimo, da je praški župan dr. Podlipný, ko smo se ob rujem šampancu poslavljali od njega, pri slovesu objel in poljubil podpredsednika „Slovenije“, pravnik g. Frana Novaka, naročil pozdrave slovenskemu narodu ter nas zagotavljal največjih simpatij od strani češkega naroda. Pri tej priliki zopet prosimo naše zavedne narodne kroge, da tudi oni pokažejo napram češkimi akademikom, kadar nas obiščejo na slovenskih tleh, svojo gorko ljubav, svoje velike simpatije.

— **Georgij Kapčev se je imenoval mlad mož, kateri je lansko leto dvakrat**

prišel v Ljubljano in se v tukajšnjih političnih krogih predstavljal kot macedonski emigrant in člen macedonskega revolucionarnega odbora. Znan je bil po imenu iz zagrebških listov in je imel tudi nekaka priporočila iz Zagreba, a v krogih narodne stranke ni njegovih revolucionarnih načrtov nihče smatral za resne. Vsi smo mislili, da je neke vrste klativitez in nismo hoteli imeti z njim opravka. V klerikalnih krogih so ga bolje sprejeli. Pozneje se je pokazalo, da je Kapčev vendar le eden voditeljev macedonskega revolucionarnega odbora. Bavili so se z njim tudi veliki politični listi, zlasti ko je Kapčev izdal v Zagrebu nekaj števil macedonskim razmeram posvečenega lista „Macedonija“. Potem se je potikal na Dunaju, v Parizu, v Ženevi, kjer je snoval nekak macedonski revolucionarni odbor, v Carigradu in Bog ve kje še vse. Sedaj se zopet čuje o njem. In čujejo se žalostne stvari. Razni hrvatski in bolgarski listi ga dolže, da je bil vohun turške vlade, in da je izdal turškim organom, kje ima revolucionarji odbor shranjeno orožje ter sploh ves revolucionarji načrt, vsled česar je turška vlada zamogla pripravljeno orožje konfiskovati in zapreti vse nevarne Macedonce. Naša nezaupnost proti Kapčevu se je torej izkazala kot jako opravičena.

— **Iz Spodnje Šiške se nam piše:** Slovenci imajo v Ljubljani in v njeni okolici že toliko narodnih društev, da se veselice težko tako razvrste, da si ne delajo konkurence. Vsa društva pa uvidevajo, da gre prednost onim veselicam, katerim je v namen, služiti v korist „Ciril in Metodovi“ kot najvažnejši narodni družbi. Tudi Šišenska čitalnica je nameravala prirediti 2. julija veselico in jo preložila iz istega ozira, kakor „Ljubljana“. — Šišenske čitalnice veselica bo tedaj 6. avgusta na vrtu g. Pogačnikove gostilne „Pri zdrženju“ v Spod. Šiški, v korist zaklada za zgradbo „Vodnikovovega doma“. Čitalnica v Sp. Šiški ustanovljena l. 1878 praznovala bo l. 1903 svojo 25letnico. Ta jubilej bi rada obhajala v lastnem („Vodnikovem“) domu. Prvi korak v ta namen je čitalnica storila, ko je kupila primeren prostor. Nakup stavbenega sveta je pa zahteval skoraj vse društveno premoženje. Želja se bo tedaj zamogla uresničiti le tedaj, ako pride čitalnici izredna pomoč. — Odbor se je moral odločiti, take pripomoči iskati. Pri taki nalogi obračati mu je pozornost pred vsem na one, od katerih je znano, da so v dobrodelne svrhe že mnogo žrtvovali, ki so vedno kazali za narodne težnje gorko sočutje in dobro roko. Čitalnica upa, da se ji posreči zgraditi skromni „Vodnikov dom“ v trajni spomin slav. rojaku v Sp. Šiški, ki je prvi svoj narod budil in učil, — sebi pa stalno zavetje in trdno podlago za obstanek in napredek.

— **Domača umetnost.** V izložbi g. Kolmana na Glavnem trgu so razstavljene oljnathe slike, katere je po ilustracijah v Sienkiewiczovi povesti „Z ognjem in mečem“ izvršil slikar g. Vinko Novak. Vse slike kažejo izredni talent tega umetnika. Slike so baje na prodaj. Pridejana pa je tem slikam še slika, ki predstavlja „moderne“ dimnikarje. Slikar hoče baje izvršiti vse ilustracije rečenega poljskega romana ter je razstaviti na I. razstavi, ki jo priredi „Umetniško društvo“.

— **Šoštanjska čitalnica** napravi na s v. Petra in Pavla dan izlet v Mozirje in priredi tam koncert s petjem in tamburanjem. Zunanji gostje so dobro došli!

— **Razpis službe.** Mesto poštarja na c. k. r. poštne in brzojavne uradu v Senožečah politični okraj Postojna proti pogodbi in kavciji 500 gold. z dolžnostjo k vstopu v penzijsko društvo za poštne uslužbenca na deželi; letna plača za oskrbovanje poštne službe 500 gld., letna plača za oskrbovanje brzojavne službe 120 gld., uradni pavšal 120 gld. in letni pavšal 1000 gld. za vzdržavo na dan dvakratne vozne pošte med Senožečami in Divačo. Prošnje v teku treh tednov na pošto in brzojavno vodstvo v Trstu.

* „Kralj tatov obsojen“. „Ženijalni“ tat Julij Raidl, je stal ves minoli teden pred dunajskimi porotniki, ker je bil obdolžen 318 tatvin. Raidl je bil obsojen na šletno ječo, poostreno s postjo. Tako zanimivih in zabavnih porotnih sej še ni bilo dolgo vrsto let, kakor se je proti inteligentnemu Raidlu, ki se je norčeval iz redarjev,

orožnikov in sodnikov ter delal dovtip za dovtipom.

* **Nesreča z balonom.** V sredo je hotel spustiti vojaški navtični institut v Rimu balon, v katerem sta sedela poročnik Logrocin in korporal Vanni. Nakrat je vihar pretrgal vrvi. Vojak Veccu je zgrabil vrv ter je hotel balon s svojo težo zadržati; a balon ga je dvignil nad 500 m visoko, odkoder je padel na tla ter se zazbil. Balon je odneslo daleč stran. Ko je padel na tla, si je zlomil poročnik nogo, korporalu pa se ni zgodilo nič.

* **Nevarni piki čebel.** Nedavno je umrl neki kmet, ker ga je pičila čebela pod očesom. Te dni pa je pičila čebela so-progo državnega poslanca Tillingerja. Gospa se je onesvestila in srce bi se ji bilo malodane ustavilo. Le teško so je rešili. Gospa pa je še vedno bolna.

* **Umetno izdelovanje diamantov.** J. Friedländer je nedavno izumil, kako je delati na umeten način diamante, ki imajo res vsa ista svojstva, kakor diamanti. Škoda le, daso ti biserčki tako majhni, da vsled tega nimajo posebne praktične vrednosti.

* **Strašna najdba.** V Birminghamu na Angleškem so našli v neki kleti devet mrtvih trupel novorojenčkov. Vsi so bili skrbno v volno zaviti ter so ležali v škatljah za milo. Ta klet spada k hiši, v kateri je stanovala še nedavno neka poročničarica mrs. Bonsen, ki sedaj leži jako bolna v bolnišnici, tako da od nje ni mogoče ničesar izvedeti. Njena sina pa trdita, da ne vesta ničesar o tem.

* **120 oseb mrtvih.** Iz Halifaxa v Novi Škotski javljajo, da je nastala v ogljenici „Caledonia“ na kapu Breton eksplozija, katera je baje povzročila smrt stoindvajsetih ljudi.

* **Dvoboja radi Dreyfusove afere.** V Brestu je nastal nedavno med gimnazijskima profesorjema in častnikoma prepir radi Dreyfusove afere. Posledice tega prepira s o bila dvoboj, pri katerih sta bila en častnik in en profesor ranjena.

Književnost.

— **„Slovenka“.** Vsebina 12. zvezka: Anton Medved: Grobarjeva pesem — pesem. — „Z“: Telegrafistka. — Ivo Šorli: Plameni — pesem. — Prof. T. G. Masaryk: Mnogoženstvo in enoženstvo. — Zagorska: Pesniku — pesem. — Vanda: Odgovor gđ. Danici. — Danica: Mir ljudem na zemlji. — Književnost in umetnost. — Razno. — Doma.

— **Alberto Weber: Pjesme.** U Zagrebu 1899. Tisak Dioničke tiskare. 122 str. v 8ini. Cena 1 gld. Mladi pesnik se ni s tem delom prvič oglašil v hrvatski književnosti. Znan je kot soavtor drame „Sike“ in po raznih pesmih, ki jih je obelodanil v hrvatskih leposlovnih listih. Iz sedaj izdane zbirke pesmij je razvidno, da je Weber lep talent. Posebno nam v tej zbirki ugajajo slike iz prirode, a tudi druge pesmi kažejo, da ima Weber lepo literarno prihodnost pred seboj.

Telefonična in brzojavna poročila.

Dunaj 19. junija. Cesar se je pri sobotni inspekciji vojaštva prehladil in ne more iz sobe. Današnje avdijence so bile odpovedane. Cesar ni v postelji, nego počiva na otomani.

Dunaj 19. junija. Socialni demokratje so včeraj priredili petinpetdeset shodov, na katerih so protestovali proti nameravani občinski volilni reformi v prid krščansko-socialni stranki. Shodi so se vršili v najlepšem redu. Po shodih je bilo aretovanih več socialistov, ker so hoteli uprizoriti nekake demonstracije. V soboto priredé socialisti velik obhod po mestu, kateremu sledi ljudski shod pod milim nebom.

Dunaj 19. junija. Sin poslanca Struszkiewicza si je prerezal žile na rokah in hitel krvaveč na cesto. Prenesli so ga v bolnico, kjer je kmalu potem umrl. Vzrok samomoru ni znan.

Praga 19. junija. V Podhoranu v bližini Prage se je včeraj nekemu orožniku sprožila Manlicherjeva puška. Krogla je zletela mej godce. Pet godcev je bilo nevarno ranjenih, jeden pa ubit.

Beligrad 19. junija. Z ozirom na poskuse turške vlade utajiti vpad Arnavtov in Nizamov na srbsko ozemlje, se razglša uradno poročilo o teh dogodbah. Vlada konstatuje, da so ti boji, kateri še vedno niso končani dokaz, da turška vlada nima avtoritete ne pri Arnavtih ne pri svoji lastni vojski, in pravi, da je vsled tega postal položaj jako resen.

Pariz 19. junija. Sedaj ima Waldeck-Rousseau nalogo, sestaviti ministrstvo, vendar je malo upanja, da se mu to posreči. Prezident Loubet je naprosil Poincarreja, naj ostane v Parizu, ker se hoče zopet nanj obrniti, ako bi Waldeck-Rousseau ne imel vspeha.

Pariz 19. junija. Bivši vojni minister general Mercier, ki je v Dreyfusovi zadevi močno kompromitiran, je imel v „Ligue dela patrie Française“ govor, v katerem je obljubil, da pred vojnim sodiščem v Rennesu razkrije brezobzirno vse skrivnosti Dreyfusove afere.

Fatalist.

(Ruski spisal Ivan Turgenev.)

(Dalje.)

VI.

Teglev prvi spregovori in pripoveduje, jecljaje in tresoč se po svoji navadi, o slutnjah in prikaznih. Ravno neke take noči kakor je nocojšnja, pripoveduje Teglev, je baje njegov prijatelj, neki dijak, ki je pred kratkem dobil mesto učitelja pri dveh sirotah, in je z njima stanoval v nekem paviljonu na vrtu, videl neko žensko, ki se je nagnila nad njima; in drugoga dne je to žensko spoznal v nekem portretu, kojega do tedaj ni bil opazil, — v portretu, ki je predstavljal mater obeh sirot.

Za tem mi Teglev pripoveduje, da so njegovi roditelji pred svojo smrtjo vedno hoteli slišati šumenje neke vode; da je njegovega strica v bitki pri Borodinu prav nezatna stvar rešila smrti: pripognil se je samo pobrat navaden siv kamenček — ta hip pribrenči krogla nad njegovo glavo ter mu odnese perje s klobuka.

Teglev mi je celo obljubil pokazati kamenček, ki je rešil njegovega strica, ki ga zato vedno v medaljonu zaklenjenega nosi.

Na to mi govori o poklicu, katerega ima vsak človek, in on še posebno in pristavi, da je do sedaj vedno veroval v to, in če bi se mu kdaj začel buditi kak dvom nad tem, vedel bi vedno iznebiti se ga s tem, da vrže od sebe življenje, kajti potem je zanj izgubilo ves pomen.

„Vi morda mislite“, dejal mi je gledajoč me od strani, „da nimam za kaj takega poguma? Vi me ne poznate ... jaz imam železno voljo!“

Prav lepo govoriš, sem si mislil.

Teglev se utopi v misli, globoko vzdihne, položi pipo na stran ter mi naravnost zatrdi, da je današnji dan za njega velike važnosti.

„Kajti danes je,“ konča, „dan sv. Elije — moj imendan ... To je bil zame vedno osoden čas.“

Jaz ne odgovorim ničesar; zadovoljim se s tem, da ga opazujem, kako sedi tu sklonjen in v zadregi pred menoj, sanjavi pogled obrnjen v tla.

„Danes“, nadaljuje, „mi je obljubila stara beračica“ — Tegleva ni nobeden berač ogovoril, da ne bi dobil daru od njega, — „da hoče moliti za mojo dušo; ali ni to čudno?“

So ljudje, ki se vedno ukvarjajo sami s seboj, mislil sem sam pri sebi. Pripomniti pa mi je, da sem pri zadnjih besedah opazil nenavaden izraz skrbi in vznemirjenosti na Teglevovem obrazu; to ni nikaka fatalistična melanholija, moralo ga je v resnici nekaj mučiti in težiti. In tudi zdaj sem se čudil pobitosti v njegovih potezih. Morda se je začel vznemirjati mu dvom, o katerem je ravnokar govoril? Tovariši Tegleva so mi pripovedovali, da je pred kratkem predložil svojemu šefu načrt, v katerem mu je predlagal, ne vem več kakošne preosnove pri topničarjih, in da se mu je vrnil s ukorom. Ker sem poznal njega značaj, nisem dvomil, da ga je moralo zaničljivo postopanje predstojnikov globoko užaliti. Ali to, kar se mi je zdelo, da vidim na Teglevu, je bilo vendar še nekaj drugega, nego osebna tuga.

„Vlažno postaja tukaj,“ oglaš se ne- nadoma in strese ramo. „Idiva v kočo ... Čas je, iti spat.“

To je bila njemu lastna navada, stre- sati ramo, in obračati glavo z jedne strani na drugo, kakor bi ga tiščal zavrtnik, ti- pajoč se pri tem za vrat. Nič ni jasneje izdajalo njegovega značaja, kot to nervozno kretanje; vsaj meni se je zdelo tako. Tudi njemu je bilo pretesno na svetu.

Stopiva v kočo in leževa spat, on v kotu blizu svetih podob, jaz njemu nasproti na klop, kjer je bilo nekaj sena položenega zame.

(Dalje prih.)

Meteorologično poročilo.

Vitina nad morjem 306-2 m. Srednji srčni tlak 736-0 mm.

Junij	Čas opa- zovanja	Stanje baro- metra v mm.	Tempe- ratura v °C	Vetrovi	Nebo	Pada- vina v 24 urah
17.	9. zvečer	729.8	13.7	sl. jug	oblačno	
18.	7. zjutraj	727.2	12.7	sl. jzhod	dež	
	2. popol.	726.9	16.0	sl. jug	dež	13.4 mm
	9. zvečer	727.3	14.6	sl. jug	oblačno	
19.	7. zjutraj	728.5	14.3	sr. jug	skoro obl.	
	2. popol.	727.8	23.1	sr. svzhod	del. oblac.	4.7 mm

Srednja temperatura sobote in nedelje 13.7° in 14.4°, normale: 18.0° in 18.1°.

Dunajska borza

dné 19. junija 1899.

Skupni državni dolg v notah	100	gld.	20	kr.
Skupni državni dolg v srebru	100		05	
Avstrijska zlatna renta	119		25	
Avstrijska krona renta 4%	99		25	
Ogerska zlatna renta 4%	119		05	
Ogerska krona renta 4%	96		00	
Avstro-ogerske bančne delnice	920		-	
Kreditne delnice	323		25	
London vista	120		45	
Nemški drž. bankovci za 100 mark	58		95	
20 mark	11		78	
20 frankov	9		55	
Italijanski bankovci	44		52 1/2	
C. kr. cekini	5		67	

Vse vrednostne papirje preskrbuje BANKA MAKS VERŠEC, Ljubljana, Selenburgove ulice 3. Srečke na mesečne obroke po 2, 3, 5-10 gld.

Potrtega srca javljam v svojem kakor tudi v imenu svojih sorodnikov vsem prijateljem in znancem pretresu- jočo vest, da je Bogu Vsemogočnemu dopadlo, našo iskreno ljubljeno nepo- zabno mater, oziroma staro mater, taščo, sestro in teto blagorodno gospo

Josipino Maier

vdovo c. kr. sodnika

danes ponoči ob 2. uri po dolgi in mučni bolezni, previdena s sv. zakramenti za umirajočo, v 80. letu njene dobe pokli- cati na boljši svet.

Truplo drage rajnice se bode v torek dne 20. junija ob 6. uri popoldne v hiši žalosti Wolfve ulice št. 4 svedčano bla- goslovilo in potem prepeljalo na poko- pališče pri sv. Krištofu ter ondu polo- žilo k zadnjemu počitku.

Sv. maše zadušnice se bodo brale v mnogih cerkvah. (1143)

Nepozabno rajnico priporočamo v molitev in blag spomin.

V Ljubljani, dne 19. junija 1899.

Dionizij Maier, c. kr. sodnijski svetnik; Jožef Maier, šolski voditelj; Adolf Maier, c. kr. poštni kontrolor; Anton Maier, c. kr. vadniški učitelj; — sinovi.

Venci se hvaležno odklanjajo.

Dve mesečni sobi

za 3 gospode s hrano se oddasti s 1. julijem.

Več se izve pri Jak. Zalazniku, na Starem trgu. (1138-1)

Stanovanje

z 2 ali 3 sobami, kuhinjo itd. se išče za takoj ali pa za avgustov termin.

Ponudbe na upravnistvo „Slovenskega Naroda“ pod št. 100. (1149-1)

iščem izurjenega

notarskega uradnika

za Marenberg z vstopom 1. julija.

Matthaeus Bežan

c. kr. notar.

(1132-1)

Sprejmeta se takoj (1125-2)

krojač in čevljar

ki znata delati prodajalniško moško obleko in obutev.

Več pové M. GORIŠEK, Raka, Dolenjsko.

Ces. kr. avstrijske državne železnice.

Izvod iz voznega reda

veljaven od dne 1. junija 1899. leta.

Odhod iz Ljubljane juž. kol. Proga čez Trbiž. Ob 12. uri 5 m. po noči osebni vlak v Trbiž, Beljak, Celovec, Frantsensfeste, Ljubno; čez Selzthal v Aussee, Isl, Solnograd; čez Klein-Reifling v Steyr, v Linc, na Dunaj via Amstetten. — Ob 7. uri 5 m. zjutraj osebni vlak v Trbiž, Pontabel, Beljak, Celovec, Fran- zensfeste, Ljubno, Dunaj; čez Selzthal v Solnograd, čez Klein-Reifling v Linc, Budejevice, Plzen, Marijine vane, Heb, Francove vane, Karlove vane, Prago, Lipsko; čez Amstetten na Dunaj. — Ob 11. uri 50 m. dopoldne osebni vlak v Trbiž, Pontabel, Beljak, Celovec, Ljubno, Selzthal, Dunaj. — Ob 4. uri 2 m. popoldne osebni vlak v Trbiž, Beljak, Celovec, Ljubno; čez Selzthal v Solnograd, Lend-Gastein, Zell ob jezeru, Inomost, Bregenc, Curih, Genevo, Pariz, čez Klein-Reifling v Steyr, Linc, Budejevice, Plzen, Marijine vane, Heb, Francove vane, Karlove vane, Prago, Lipsko, Dunaj via Amstetten. Ob 7. uri 15 min. zvečer osebni vlak v Lesce-Bled. Poleg tega vsako nedeljo in praznik ob 5 uri 41 minut popoldne v Podnart-Kropo. — **Proga v Novo mesto in v Kočevje.** Osebni vlaki: Ob 6. uri 54 m. zjutraj, ob 1 uri 5 m. popoldne, ob 6. uri 55 m. zvečer. — **Prihod v Ljubljano j. k. Proga iz Trbiža.** Ob 5. uri 46 m. zjutraj osebni vlak z Dunaja via Amstetten, Solnograda, Linca, Steyra, Isla, Aussee, Ljubna, Celovca, Beljaka, Frantsensfeste. Ob 7. uri 55 min. zjutraj osebni vlak iz Lesce-Bleda. — Ob 11. uri 17 min. dopoldne osebni vlak z Dunaja via Amstetten, Karlovih varov, Heba, Marijinih varov, Plazja, Budejevic, Solnograda, Linca, Steyra, Pariza, Geneve, Curiha, Bregence, Inomosta, Zella ob jezeru, Lend-Gasteina, Ljubna, Celovca, Linca, Pontabla. — Ob 4. uri 57 m. popoldne osebni vlak z Dunaja, Ljubna, Selzthala, Beljaka, Celovca, Frantsensfeste, Pontabla. — Ob 9. uri 6 m. zvečer osebni vlak z Dunaja, Lipskega, Prage, Francovih varov, Karlovih varov, Heba, Marijinih varov, Plazja, Budejevic, Linca, Ljubna, Beljaka, Celovca, Pon- tabla. Poleg tega ob 8. uri 42 min. zvečer iz Podnarta-Krope. — **Proga iz Novga mesta in Kočevja.** Osebni vlaki: Ob 8. uri 21 m. zjutraj, ob 2. uri 32 m. popoldne in ob 8. uri 48 m. zvečer. — **Odhod iz Ljubljane d. k. v Kamnik.** Ob 7. uri 23 m. zjutraj, ob 2. uri 5 m. popoldne, ob 6. uri 50 m. in ob 10 uri 25 m. zvečer, poslednji vlak le ob nedeljah in praznikih. — **Prihod v Ljubljano d. k. iz Kamnika.** Ob 6. uri 55 m. zjutraj, ob 11. uri 8 m. dopoldne, ob 6. uri 10 m. in ob 9 uri 55 m. zvečer, poslednji vlak le ob nedeljah in praznikih. (1)

Pouk v angleščini

bi prevzeli dve Angleščinji, (priporočeni po angle- škem konzulu v Trstu) in bi bili pripravljeni tudi za

konverzacija

pri sprehajanju. — Prijazne ponudbe se prosijo pod „Lesson C. V. 2526“ Haasenstein & Vogler, Dunaj, I. (1116-3)

DR. E. ŠLAJMER

ne ordinira od 18. t. m. do začetka avgusta. (1132-2)

Njegova Svetost
Papež LEON XIII.

sporočil je po svojem zdravniku prof. dr. Lap- poniju gosp. lekarju G. PICCOLI-JU v Ljubljani srčno zahvalo za pripo- slane Mu stekleničice

tinkture za želodec

ter mu je z diplomom od dne 27. no- vembra 1897 podelil naslov „dvorni za- ložnik Njegove Svetosti“ s pravico, da sme nositi v svoji firmi z naslovom vred tudi grb Njegove Svetosti

Omenjeni zdravnik kakor tudi mnogi drugi glasoviti profesorji in doktorji pri- pisujejo Piccolijevo želodčno tinkturo, katera krepi želodec, povečuje tek, po- spešuje prebavljanje in telesno odprtje.

Naročbe s povzetjem sprejema in od- pošilja točno (582-5)

G. PICCOLI, lekar

„Pri Angelju“ v Ljubljani, Dunajska cesta.

Tinkture za želodec pošilja lastnik po 12 stekleničic za gld. 1.26 av. vred., po 24 stekleničic za gld. 2.40, po 35 stekle- ničic za gld. 3.50, po 70 stekleničic za gld. 6.50. Poštni paket, ki ne tehta preko 5 kg. po 110 stekleničic za gld. 10.30. Poštnino mora plačati naročitelj sam.

Št. 283.

Razpis zdravniških služb.

Pri okrajni bolniški blagajni ljubljanski oddajo se

tri zdravniške službe

katere je nastopiti z dnem 1. julija 1899. 1.

S temi službami spojena je letna plača 900 gld., prosta vožnja k bol- nikom in po 20 kr. oddalnine od km pri vožnjah izven teritorija ljubljanskega mesta.

Prosilci za te službe vložijo naj svoje zadostno dokumentovane prošnje najdlje

do 25. junija 1899. leta

pri podpisani blagajni.

Okrajna bolniška blagajna.

V Ljubljani, dne 17. junija 1899.

Načelnik:

Ivan Kregar s. r.

I. društvo hišnih posestnikov v Ljubljani.

VABILO

OBČNEMU ZBORU

ki se bode vršil

(1141)

v nedeljo 9. julija ob 9. uri dopoldne v vrtnem salonu hotela „Pri Maliču“.

Dnevni red:

1.) Volitev odbora.

2.) Določitev članarine.

Leopolda Belarja

šolskega voditelja v p., pevovodjo pri mestni farni cerkvi sv. Jakoba, imetnika zlatega zaslužnega križca in zaslužne kolajne, častnega občana na Brezovici, meščana ljubljanskega

po kratki, mučni bolezni, previdenega s svetotajstvi za umirajočo, v 71. letu njegove starosti, danes ob 1/5. uri popoldne poklicati v boljšo bodočnost.

Pogreb predragega rajncega se bo vršil v ponedeljek, dné 19. junija, ob 6. uri popoldne iz hiše žalosti, na Bregu št. 18, na pokopališče pri sv. Krištofu. Slovesna sveta maša zadušnica se bode brala dné 22. junija ob 10. uri pri sv. Jakobu in dné 28. junija ob 7. uri v stolni cerkvi.

Predragega rajncega priporočamo v molitev in blag spomin!

V Ljubljani, dné 17. junija 1899.

Marija Belar
soproga.

(1142)

Albin Belar
c. kr. realni učitelj
sin.

Andrej Žumer
c. kr. okrajni šolski nadzornik
zet.